

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

.....

Főszerkesztő:	Társzerkesztők:	Molnár Pál	Békés Zoltán	Felelős szerkesztő:
Martin Miklós		Stephán László	Nagy István	Tóth Ferenc

.....

TARTALOM:

Martin Miklós: Ötödik évszázadba lépéskor.
— Dr. Zsiros József: A Tükör előtt. — Dr.
Mátyás Ernő: Szabó Zoltánné sz. Rácz Irénke.
— Tóth Ferenc: Bizva hiszem. (Vers.) —
Deák Geyza. (Nekrolog.) — Ady Endre—H.
Bathó János: Az én két asszonyom. (Dal.) —
A női lelkek barátja: A holnap papnéja.
(Folyt. köv.) — Hírek.

.....

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.	Előfizetés: Egész évre ... 4 pengő Félévre ... 2 pengő
---	--	--

XLVII. évfolyam.

Szeptember hó.

1931

Az ötödik évszázad első napjainak első pillanataiban mintha egy kis szünetet tartana a vándor. Szeretnénk belekiáltani a süvöltésbe: Szél ne rezdülj, felhő ne tornyosulj, mert jubileum van; most vesz hatalmas lélekzetet az évszázadokon átlábolt vándor, hogy egy röpke időre hátra is vessen pillantást, meg előre is fürkésszen szeme a megteendő ismeretlen utak felé, hogy kissé pihenve, teleszívott tüdővel, frissen, erősödött akarással lépjen be a négyszázegyedik esztendőbe.

Csodálatos dolog, de úgy van, hogy ha valamikor, úgy ma nem fél a diákság. Nem, mert bízuk az Istenben és így abban reménykedik, hogy amint régente a válságos időkben, úgy ma is ad Isten „talpig” embereket. Mert Istennek a pataki iskolával célja van. Ez kétségtelen. Mutatja a mult. Mutatja az, hogy van Patakon egy olyasvalami, ami (talán egy-két ősi protestáns iskola kivételével) másutt nincs meg: *az iskola lelke*. A pataki iskolának lelke van! Itt mindig más volt a levegő mint másutt. Itt lelke, beszédes és tanító lelke van a kőnek, tanteremnek, diáknak, tanárnak egyaránt. Itt szentelt hagyományok élnek és hatnak. Itt régi idők óta nem a fizetés volt a fő, mert a pataki tanárnak sokszor kellett áldoznia. Évszázadok ősi verete ragyog az itteni életen és még a távol vidékről ide került diák is büszkén vallja egy-két év mulva: pataki diák vagyok. Hogy van ez? Úgy, hogy más iskolák homlokzatára a tudomány, művészet stb. van végső célul felírva, a patakiéra ez: *Féljétek és dicsóítsétek az Istent!* (Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget. Jelenések 14:7.)

A pataki iskolában kezdettől fogva az Ige munkált emberi lelkeken keresztül. Amikor a magyar lélek elpocsolyásodott, akkor vágott itt medret magának az Ige vize. Mikor a magyar élet szegény volt, akkor nyíltak meg az adományozó szívek és épült fel a mi kis Sionunk és dolgozott és bocsátotta ki magából az értékes rajokat. A magyar történelemre nem egy pataki diák ütötte rá korszakalkotó bélyegét. II. Rákóczy György, Bethlen Miklós, Barczafalvi Szabó Dávid, Besenyey György, Kazinczy Ferenc, Fáy András, Szemere Bertalan, Kossuth Lajos, Tompa Mihály . . . Igen hosszú lenne a sor, ha mindet elő akarnánk számlálni. Ezek lelket Patakon merítettek s ezekből a lelkekből merit ma a pataki diák biztatást.

A pataki iskola elsősorban a *Léleké* volt s azé ma is. Ezt meg nem látni lehetetlenség. Így van az, hogy a gondokba ráncolt homlokok alatt élénken csillog a szem s benne ragyog a hit reménylő, meleg bizakodása: Istennek *továbbra is* célja van velünk. Jöhet romlás, pusztulással fenyegető veszedelem: a pataki diák vidáman lép be az ötödik évszázadot jelentő kapun, melyen túl a jövő sötétbe burkolva áll, — de ott van a pataki diák kezében az Ige szövétnéke s hisszük, hogy annak világossága soha ki nem alszik, mert „*Istenünk beszéde mindörökre megmarad*”. Vigasztaló számunkra az Ige, ami a próféta számára is az volt: »*Hát elfeledkezhetik e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián?*» És mintha a következő mondat is egyenesen hozzánk szólna, biztatásként e romlandó, ve-

szendő világban: „*És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem.*“ (És. 49:15.)

Ha csak emberi erők munkálnának e földön, kétségbe kellene esnünk, de mivel tudjuk, hogy a történelmen felül van a mi Urunk, „aki teremtette az eget, földet és mindeneket“, akinek „minden alája rendeltetett“: mindaddig bizakodva nézünk a jövőbe, míg az Ő céljait szolgáljuk. Ha pedig nem az Ő céljait tartanók szem előtt, de csak emberieket: megértünk a pusztulásra. A pataki iskola Isten segítségével állt és áll — és ha esni fog, Isten akaratából esik. Mi hisszük, hogy nem esik el hanem hosszú évszázadokon keresztül virul még, mert „*a seregek Ura velünk van*“.

Mikor a pataki diák lelke átsiklik a négyszáz év óriás távlatán, mikor látja a küzdelmeket és mikor látja az Isten csodálatos megsegítését: *hálaérzés* az, ami feltör a szívéből Istenhez, azért, mert adott alapítókat, pártfogókat; azért, mert ajándékozott örömeket, szenvedéseket; azért, mert adott *hitet*.

A főiskola ötödik évszázadába való belépésünkkor a mi tisztünk a hálaadó ima mellett a további segítséget kérő ima lehet. Vessük jól szívünkbe a zsoltáríró szavait: „*Aki hálaával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadságát.*“ (Zsolt. 50:23.)

Martin Miklós.

A Tükör előtt.

Megbízatus és szolgálat.*

Ézs. 49:1—6.

A vallásos öntudatnak csodálatos mélységeit világitják meg előttünk a felolvasott szent Igék. Az emberi léleknek olyan megnyilatkozásáról van itt szó, amelyhez csak nehéz harcok, gyötrődések, s sokszor a legkinzóbb szenvedések árán lehet eljutni. Azért kevesen vannak, akik ide megérkeznek. — Pedig egyetlen lélek sincs a bűnös világ embertömegében, aki útravalót, figyelmeztetést, hívogatást ne kapna az atyai hajlékból. A legtöbben észre sem veszik a nekik szóló üzenetet s a választutaknál, ahol a földi és mennyei sorsok keresztezik egymást, öntudatlanul buknak üres ábrándjaik után; vagy ha feleszmélnék is rendeltetésükre, nem veszik olyan halálosan komolyan, amint az a *megbízatus* és *szolgálat* igényeivel számukra adatott. A megbízatus elfogadása, vagy mondjuk így: az élethivatás megválasztása minden egyes ember számára, önmagában is, másokkal szemben is, különösen pedig az Örök Istennel való viszonyában, az *ő vallásos öntudalának az értékmérője*.

Ha grafikonnal kiabrázolhatnánk, vagy egységekkel kifejezhetnénk azokat az okokat, amelyek ma idekényszerítettek a mennyei

* Szept. 15-én, az első éves theologusok ünnepélyes felvételekor tartott áhitat-beszéd.

Király lábai elé, ebben a gyülekezetben minden tiltakozás és fogadkozás ellenére is, nagyon szomorú képet kapnánk a vallásos öntudatnak erről az értékmérőjéről. Milyen más lenne az, mint az Ézsaiás próféta életében volt, akit sem hiú vágyak, sem szülői ráhatás, sem a megélhetés vaskeze nem befolyásoltak abban, hogy ide megérkezék. Ézsaiás a maga megbízatását *örökidőktől fogva elrendelt szolgálathoz* veszi, amelynek végzésére, minden fáradsága, egész életereje haszontalan és semmi, mégis *világosság* és *üdv*: azaz *Isten dicsősége* ragyog fel belőle az egész világon, mert ez a szolgálat nem elkényszeredett munka, hanem az ő egész emberi életének cél tudatos küzdelme Isten világhuralmáért.

* * *

Vezérigénk középpontjában minden kétséget kizáróan a *szolga* áll, akire már küldetése előtt gondolt az ő Úra, sőt egyenesen úgy formálja, *csak* azért terenti, hogy az egész világ előtt nyilvánvalóvá legyen megbízó szent akarata: „*Szolgám vagy te*“ . . . Testvéreim, azt mi mindnyájan nagyon jól tudjuk, hogy szolgálni, szolgának lenni nem könnyű dolog. A szolgálat feladását jelenti olyan értékeknek, amelyek lényegét képezik, tehát meghatározói embervoltunknak és méltóságunknak. Jelenti pl. akaratunknak a kötöttségét, vagyis azt, hogy nincs szabad akaratunk, mert amit mi akarunk, az nem a mi akaratum, hanem azé, akinek szolgálunk. Jelenti azt, hogy ezután nem azt teszem, ami nekem szép, jó és hasznos, hanem amivel mást megörvendeztetek. Jelenti életnyilvánulásaim módját: azaz úgy érzek, gondolkozom, cselekszem, élek, amint várják tőlem. Egyszóval jelenti egész életem felkínálását, odaadását, ellángoltatását, mert hisz nem a magamé vagyok, hanem azé, aki szolgájává fogadott. Milyen szomorú ráeszmélés ez mindarra a magunkénak vallott és tudott, bűnnel, hazugsággal, képmutatással eldédeltetett, végeredményben mégis csak drága értékre, amelyet együtt életnek nevezünk! Ezinte sajnálni szeretnénk a prófétát, aki világot elárasztó örvendezéssel hirdeti, hogy őt nem is szánta másnak az Isten, csak egy szegény, nyomorult szolgának, akiről *már* születése előtt, anyjának szíve alatt, ezzel a névvel emlékezett meg: „*szolgám*“.

De mást is jelent ez a szolgálat! Jelenti a pusztulástól, megsemmisüléstől való szabadulást. Ezt a gondolatot könnyű lesz megérteni, ha a szolgálat szót az eredeti jelentésében vesszük. *Szolga* az, akinek materiális javak nem igen állnak rendelkezésére, aki szegény, még a betevő falatja is alig van meg. A szolgává levés ránézve megtartatás, mert általa a legszentebb erkölcsi és szellemi javait menti meg a pusztulástól. Biztosítja családjára megélhetését, megalapozza lelki nyugalmát, feleszmél rá, hogy a mások java is érték az ő számára, amit éppen ezért védelmeznie kell. Megtanul jó lenni ott és akkor, ahol s amikor minden jóságot sárba taposnak. Szolgálatot vállalni tehát annyit tesz, mint bebiztosítani legdrágább értékeinket a verejtékünk odaadása, vívódásaink, imádságunk s a másoknak való segítése által.

Tovább mehetünk. Az a szolgálat, amiről a felolvasott szent Igék beszélnek, a legfelségesebb szolgálat, kitüntetés, *választottság*, mert a legnagyobb érték, az abszolút érték: *Isten szolgálata*. Benne nem múló dologról van szó; azért nem volna érdemes kockára tenni örök javainkat. Mennyei dolgok ezek, amelyeknek többet, nagyobbbat sem földön, sem égen soha senki sem adhat. Ezeknek a mennyei értékeknek összességét ref. egyházunk ebben a két szóban foglalja össze: *Isten dicsősége*, vagy a kijelentett szent Igék szerint: „*Szolgám vagy te, akiben én megdicsőülök*“. Ne kutassuk most, hogy mit értünk Isten dicsősége alatt, csak azt vessük szívünkbe kitörőhatalennül, hogy *van* ilyen szavakkal szinte kifejezhetetlen *drága érték*. Előtte meg kell semmisülni földi életünk minden más romlandó, bűnös, tehát kétes értékének, hogy ezt az egyet dobogja minden szív, sugározza minden lélek, beszélje minden ajak és vesse bele ebbe az örvény szélén táncoló világba minden izmos kar! De hogyan végezhetem ezt a szolgálatot? Az Ige által! „*Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz*“. Nem szabad visszariadnom tőle. „*Keze árnyékában rejtett el engem*“. Nem akarnak felfigyelni reá? „*Fényes aprópillá tett engemet és legzébe zárt be engem*“. Nem értik meg? Aprópillán kell felváltanom ezt a minden világnál többet érő kincset. Eletonemmel kell bizonyítani, hogy *Ő van*, s egyedül csak *Ő van*. Szerető édes Atya, aki annyira gondunkat viseli, hogy eljött ebbe a bűnös világba megmenteni S mivel ez csak egy úton volt lehetséges: a halál legyőzésével, életét adta értünk, hogy megmutassa hatalmát a halál felett. Azt jelenti ez, hogy *szolgálattal* pecsételte meg ígérését, kijelentését, Igéjét, hogy mi, akiket elhívott, vállaljuk ennek az ígérletnek, kijelentésnek, Igének a szolgálatát.

Semmit sem von le szolgálatának értékéből a próféta azzal, hogy ezt mondja: „*hiába fáradoztam, semmire és haszontalanon költöttem el erőmet*“. Csak húsból és vérből való ember beszélhet így, de annak feltétlenül ezzel az alázattal *kell* beszélni. Akármennyire választott edény és drága edény, mégis csak edény, amelynek tartalmat a kijelölt szolgálat betöltése ad. Értéktelen lom az a lámpa, amelyből kiégett az olaj. Nem minden szolgálat egyformán értékes ezen a világon. Az Isten szolgálatának örök értéke van! Nem igaz szolga az, aki mentegeti magát. Isten mindenképp megméri a szolgálatban való hűséget és pedig abszolút igazsága mérlegén, amely azáltal lesz a bűnös világok megtartó erejévé, hogy igazság marad akkor is, ha sújt, akkor is ha áld. De akár büntessen, akár kegyelmezzen, ítéljen vagy jutalmazzon: e bűnös világ számára mindig egy célt szolgál: *megtérésre int*. Isten *akar* valamit ebben a világban azzal, hogy embereket szolgálóivá hív el. Kegyelmet gyakorol azáltal, „*hogy engem anyám méhéből szolgálójává alkotott, hogy Jákóbot ő hozzá megtérítsem, hogy Izráel hozzá gyűjtessék*.“

Ifjú testvéreim! Manapság lépten-nyomon hallhatjátok, hogy megtért. A különböző szekták kötelékébe való tartozásnak egyetlen kritériója, próbaköve, hogy az illető megtért legyen. Rájuk nézve tehát életelv a megtérés. A hiba csak akörül van, hogy az egyes bűnök

külső megnyilvánulására vonatkoztatják a megtérés fogalmát és Isten helyett maguk állapítják meg azokat a korlátokat, amelyeken belül, vagy kívül a megtértek, vagy meg nem tértek elhelyezkednek. Ennek az elgondolásnak veszedelmes a következménye; lelki gőgre nevel, ami új bűnök forrásává lesz. A megtérés nem a cselekedet, hanem a lelkület dolga. Nem külső, hanem belső, láthatatlan erők eredője. „*Hogy Jákobot hozzá térítsem*“, azt jelenti ez: formálj a megroskadt hitű emberekből erőszakot, akik a bűnnel, a világgal szemben bizakodók lesznek. Az összetört lelkekből építs hősies jellemeket az igazságért meginduló küzdelemre. Az elhagyottakat vezesd el a Szeretet forrásához: Krisztus-hoz. Tétova hívekbe plántálj erős akaratot. A társadalom szétomló tagjait öleld össze azáltal, hogy önzetlen szolgálattal az én szerelme helyett egy új világnézet felvételére tanítod meg őket, melynek középpontjában az *Isten dicsősége* áll.

A mennyei Atya örök terve, hogy mindez végbemenjen. Azonban ennek egy feltétele van, hogy „*tisztelt*“ légy „*az Úr szemében*“. Hogy Igéi alapján hasonlóságára alakulj át. Es most tekints az életedre testvérem s lássd meg, hogy mily távol állsz ettől a nem lehetetlen, de nem is könnyű feltételtől. Nem volt-e idő életedben, amikor észrevetted, hogy érzéseid, gondolataid elhomályosították, káromlásod, vétkeid eltorzították a lelkeid mélyén szunnyadó Istenképet? Érzed-e ennek az órának halálos komolyságában, hogy nem vagy méltó nemcsak a szolgálatra, még arra sem, hogy hozzád a Krisztus evangéliuma eljusson s meghalljad az Isten neked szóló égi üzenetét? Gondolkoztál-e azon, hogy mi történne veled, ha egy váratlan pillanatban eléd állna Jézus és számon kérné tőled az elmúlt hétnek vagy csak egy éjszakának is az életedből Reá zuhanó szentségtelenségeit?

— Én elhiszem, hogy minden jószándék meg van benned, hogy az Ő szolgálatába állj, de hálát adtál-e Istennek ezért a megbízatásért? Nemcsak szóval, hanem tettel is: munkád verejtékezésével, hűséggeddel, szeretetteddel. Isten ezt kívánja tőled, mert csak úgy lehet „erősséged“, ha várod, akarod. segíted az Ő akarátát magad felett diadalra jutni. Színes ajánló sorokat írtak melletted; méltányolták benne munkádát, szorgalmadat. Tudod-e, hogy Neked volt legkisebb részed az elismerés megszerzésében. A szülők verejtéke. volt tanáraid arcának pírja, ifjúságuk ereje, áldott ősök imádságos élete, Anyaszentegyházunk minden öröme, de minden bánata is ott beszélt, harsogott azok között a sorok között. Szabad-e hát fennhéjázónak lenned? Vigyázz, mert a multak és jövődök tekintete rajtad pihen, egyszer számot kell adnod s jaj Neked, ha nem ez lesz elismerésed: „*Kevés az, hogy nekem szolgálj légy!*“

— Úgy érzed, hogy erős, hatalmas vagy. A mai idők világosan beszélnek, hogy minden erő csak délibáb, minden hatalom csak játékszer az emberi szenvedélyek előtt. Azt kérdeim inkább, van-e olyan hatalmad, amit senkisémet vehet el, olyan erőd, mely ha a világok összeroskadnak is, diadalmas lesz? Tudsz-e úgy hinni mint őseid, akiknek hitéből táplálkozunk mindnyájan, akiknek hite építette meg ezt a mi forrón szeretett 400 esztendőös főiskolánkat. Az Isten szol-

gálata elítél minden hitetlenséget, mert az merő tagadása a jónak, szentnek és igaznak. Az Isten szolgálata beszédes bizonyság arról, hogy a bűnnek nemcsak a cselekvése, már az elgondolása is bűn.

A szolgálatnak Istentől megjelölt közelebbi céljai is vannak, „*légy szolgálom a Jákob nemzettségének megépítésére, Izráel megszabadultjainak visszahozására*“. A szolgálat tehát felelősségteljes. A felelősség a megbizatásnak megmásíthatatlan törvénye, elodázhatatlan követelménye. A felelősség legjobban az Isten szerinti életet jellemzi. Egy ember életében annyi az isteni, a magasabbrendű, amennyi felelősséget magában hordoz. Ez a társadalom, az emberiség jövődjének, egyházaink virágzásának egyik előfeltétele, tartóoszlopa. Ahol felelősség van, ott szeretet is van. A szeretetnek pedig égi hona támad a hitben és a reménységben. Így lesz a mi múlt időnk az örökkévalóság egy parányi részévé, munkánk, verejtékezésünk szolgálattá: a megtartó szeretet áldott eszközévé. Így fog előállni a névtelen hősöknek egész hadserege, akiket nem ünnepel a világ, de akiknek szolgálata nélkül megbillenne az élet egyensúlya, amiből világkatasztrófák támadnának. Mily hősies magatartás az, ha valaki felelősséggel vállalja a szolgálatot! Milyen dicsőséges áldozathozás az, ha eltékozolja életét ebben a szolgálatban! Az édesanyák áldozatos szolgálata generációk sorsa felett dönt. Az apák életet emésztő munkáján századok dicsősége formálódik ki. A ifjú hősök verejtékezésében és kiomló vérében rejtett jövődők lehetőségei szunnyadoznak.

Ifjú testvérem! Tudd meg, hogy beszédedtől, szolgálattól életetek megmentése, nemzetek jövődje függ. Tudd meg és sohse felejtse el az igét: „*Világosságul adtalak*“. Világosságul küldött Isten azokhoz, akiket kegyelmébe akar fogadni a *te szolgálattal*. Erre a megbízásra csak egy feleleted lehet: „*Az Úrnál van ítéletem és jutalmam Istenemnél*“.

Dr. Zsivos József.

Szabó Zoltánné

szül. Rácz Irénke.

Ján ev. 13:33–34.

Theologiai akadémiánknak kiváló professzorát, „Közlönyünk“ melegszívű barátját. Szabó Zoltánt megrendítő gyász érte. Augusztus hó 26 án, egy évi harmoniában gazdag házaseset után Debrecenben, 24 éves korában hosszas és súlyos szenvedések után felesége meghalt. A megboldogultat, aki theol. ifjúságunknak is áldozatos szívű támogatója volt, Debrecenben temették el. Emlékét kegyelettel ápoljuk s az alábbiakban közöljük a felette dr. Mátyás Ernő theol. tanár által tartott temetési beszédet.

„*Fiaim, egy kevés ideig vagyok még veletek*“. Halála előtt mondta Jézus ezeket az igéket. A búcsúzás mindig különös hatással

van a lélekre. A legmélyebb érzések, a legéletgyökeresebb tanácsok születnek meg a halál óráiban. Jézus is, amikor megérzi földi élete végének közeledtét, a legfontosabbat emeli ki tanításaiból; *„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek“*. Ámde azért tölti el a Jézus szívet oly nagy erővel ez a tanács, mert a földi kötelek közeledő megszakadása különös módon lánggra lobbantotta szívének szüntelenül égő szeretetét.

„Kevés ideig vagyok még veletek...“ Úgy érzem, hogy ebben az Igében tudom leginkább megragadni a mi Istenben megboldogult testvérünk élete titkát. Mintha érezte volna, hogy kevés a számára kiszabott idő, ezért szeretni kell híven, forrón egészen! Szeretni szülőt, testvért, hitvestársat kitarult lélekkel, égő szívvel.

S miképpen szült ez a szeretet mindig túlradóbb örömet. Milyen üdén csengő nevetéssel tudott elmerülni ebbe a torz, Istentől elfordult világba. Derűvel, fényvel, sugárzással telt meg ez a sötét világ az ő szeretettől sugárzó szemei előtt. *„Kevés ideig vagyok még veletek“*. Mintha érezte volna, hogy rövid a számára Istentől kiszabott idő, sietve meg kell hát tölteni a szívet az öröm mámoros borával.

S mégis ebből a szeretetből reménység is támadt, komoly munkás, gondos reménység. Ezzel a reménységgel építgette, rendezgette, szépítgette a még egészen frissen rakott családi fészket, ezzel fonódott bele őt oly híven szerető hitvestársa életébe. S a reménysége is színesebb, káprázatosabb volt, mert lángoló volt szeretete. *„Kevés ideig vagyok még veletek“*. Hadd szárnyaljon a lélek a vágyak birodalmában s szívja tele magát a reménység életelixirjével, úgyis rohamosan közeledik az utolsó óra.

Azután a napsütötte tájak felől egyre sötétebb mélységek felé kanyarodott életútja. Félelmes kísértetek jártak körülötte. Csontokig és velőig ható fájdalmak égették testét. Ámde minél metszőbb fájdalmak gyötörték, annál erősebb szeretet árasztotta meg szívet, s amint egyre gyorsabb ütemben közeledett a vég, az ő szívében egyre tisztábban lüktetett a szeretet.

Azután megjöttek a haláltusák is, a földi kötelek már csaknem mind elszakadoztak. Szemtől-szemben áll már a halállal s ekkor az őt féltőn szerető élettársa szívével is egybeforrva, a hit szárnyain szárnyalva hitvalló lélekkel öleli át a szeretet örök forrását s amikor teste utolsót vonaglott, lelke megteljesedett Annak erejével. *„Kevés ideig vagyok még veletek“*. Rövid volt a számára kiszabott idő, de mégis elég volt arra, hogy megtalálja a legszentebbet s Benne az örökéletet.

Valamikor azt olvastam egy szeretetben egybeforró házaspárról szóló költői alkotásban, hogy a szeretet tüzében elégték, megsemmisültek. Én úgy látom, hogy Isten szívében egymásba fonódott lelkek a halálban is örök életre találnak, mert abban a szeretetben találkoznak örökre, amely „soha el nem fogy“. Koporsó, sír nem választhatják el egymástól az ő szívében egyesült lelkeket, *„Mert az Isten szeretet és aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten is öbenne“*.

Bízva hiszem

*Még most a könny s a jaj az enyém.
Szívem, e drága véredény
még sokat sajog;
de bízva hiszem,
hogy két erős kéz
kinyúlt már felém . . .*

*S miért ölném meg magam?
És miért tagadnám meg?
Titka lehet az életnek —
s egy istenlehelet
visszafúj szenvedni újra . . .*

*Várok és hiszek —
mert nagy a Szeretet:
Isten. —
És mély az élet . . .
Könny, kacagás
mind elmúlnak
s lesz örök mosoly:
Isten mosolya . . .*

*Lehet és van az életnek titka.
Csak a szívem maradjon tiszta,
mert Istent csak így láthatom meg.*

*Ha most a könny s a jaj az enyém.
Szívem, e drága véredény
sokat sajg még,
bízva hiszem és látom,
hogy két erős kéz
kinyúlt már felém . . .*

TÓTH FERENC.

Deák Geyza

1871—1931.

A legjellegzetesebb magyar emberek egyikét szólította el a földről az elmúlt vakációban az Örökkévaló akarata. Nemcsak a pataki tanárt, nem is csak a művészelkű festőt és poétát, hanem elsősorban az ízig-vérig magyar embert, a már csaknem kiveszett szép magyar szokásoknak, a már régi gyanánt emlegetett magyar életnek megtestesítőjét, példamutatóját gyászoljuk mi az elköltözött Deák Geyzában. Régebbi diákjai még tanúi voltak híres jókedvének, nótás örömeinek, előttünk már a szomorú lelkű, elveszett szülőföldjét, az imádott Ungot gyászoló tanár járt magábamerengve.

Lelkének egyik gyógyíthatatlan sebe országunk megcsonkítása volt. A megszállások idején kitűzte a gyász sötét zászlóját, koromfekete, majd mindegyre deresedő szakállát s megfogadta, hogy szülőföldje felszabadulásáig gyásza jeléül viselni is fogja. Sajnos szakállosan, gyászoló lélekkel kellett sírba szállni derék tanárunknak.

Egy másik mély sebet ütött lelkén a magyar élet elkorcsosulása, a magyar erények: őszinteség, becsületesség, tisztességtudás, vendégszeretet és más nemes szokások kiveszése. Hiába tisztelték meg őt gyermekei az „édes apámuram“ megszólítással, ha szerte az országban az „apu te“ divott, hiába fogadta ő őszinte örömmel és magyaros szeretettel ismerős és ismeretlen vendégeit, amikor a tarúlt mosoly és a képmutató hajlongás udvariassága lett bevett szokássá, — az egyetlen, az árva fecske nem tudta életre kelteni a régi magyar élet megújuló tavaszát. Ő a „becsületes régi magyar ember“ igen kevés magához hasonlót talált. Pedig keresett nemcsak a maga társadalmi osztályában, hanem az egyszerű falusi nép között is, akiket pedig úgy egy évtized óta nem igen illik meglátni, észrevenni. De megbecsülte, megtartotta emlékezetében azokat, akiket magához méltó magyaroknak ismert meg. Akárhányszor megtörtént, hogy szegény földművesek fiaitól kérdezősködött édesapjuk, a derék, becsületes magyar ember, az ő kedves ismerőse felől. Aztán jaj volt a derék, becsületes ember fiának, ha megpróbált nem becsületes lenni.

Szorgalmasan gyűjtött minden olyan dolgot, amin a magyar nép lelke hagyott nyomot. Díszesre faragott gulyás-ostornyéllel, magyaros mintákat viselő csobolyóval, törött cserepekkel, régi sujtásokkal, rozsdás régi karddal egyszerre kegyébe lehetett jutni. Boldog volt, ha valamelyik diákja ott lakott egy régi torony körül, amelybe ő is felmászott, amelynek harangjáról a régi felírást ő is elolvasta, noteszba jegyezte, — az ilyen diáktól sohasem a rajzoló geometria felől éreklődött. De nagy örömeire szolgált az is, ha egy-egy kedves népszokásról, népies rigmusokról számolt be előtte valaki. Az ilyen feleletekért jelest osztogatott.

Az utolsó esztendőkbén már csak emlékeinek élt. Ecsetjét, amely alól gyönyörű festmények kerültek ki, a szemére creszkedő hályog miatt le kellett tennie. Muzsája, aki azelőtt olyan kedvesen dalolt, konokul elhallgatott. De megtört az elpusztíthatatlannak látszó test is és mi szomorúan néztük, hogy akinek léptei alatt a minap még csak úgy dübörgött a föld, most alig vánszorog végig az utcákon. Kénytelen volt tanáriszékét elhagyni, s a nyugalomnak szánt éveket súlyos gyötrődésben eltölteni. Nem volt már semmi, ami a földhöz kötötte volna a lelkében-testében egyaránt összetört Deák Geyzát Minden, ami mulandó volt benne, útban volt már az elmulás felé s nem talált váratlanul minket a szomorú hír, hogy 1931 június 26-án végleg az emlékezeté lett az emlékek embere.

A jó emlékezeté.

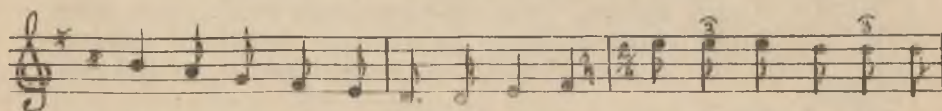
Az én két asszonyom.

Szövegét írta: *Ady Endre.*

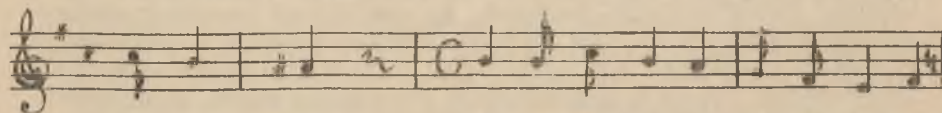
Zenéjét szerezte: *H. Bathó János.*

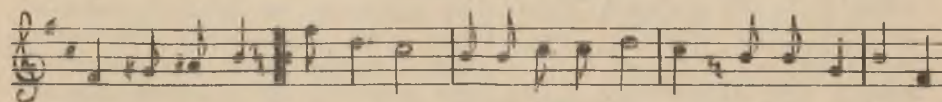
És meg-ha - lok és sem-mi, sem - mi. Kö-rül - be - lül

két asz-szony fog-ja Ész-re-ven-ni. Az e-gyik az é-des-

a-nyám lesz, A má-sik meg egy má-sik asz-szony,

Ki si-ras-son. Be szép lesz: egy i-de-gen sír-ra Két asszony hordja

a vi-rá-got és az át-kot. A vi-rá-got és az át - kot.

A holnap papnéja.

— Felelet egy nyári beszélgetésre. —

A pap a gyülekezet sója. Abban a keverékben, melyet így nevezünk, gyülekezet, kétségtelenül egyik legfőbb elem a pap, ki a gyülekezet életének az ízét adja meg, de feltétlenül van egy másik nagyon fontos eleme is a gyülekezetnek, — ez a papné. Hogy valóban milyen fontos ebben a gyülekezetnek nevezett keverékben a papné, — mutatják szépen viruló gyülekezeti életek, ahol a tiszteletes asszony valósággal jobb keze a tiszteletes úrnak a gyülekezeti élet feléndítésében.

Ha a pap a gyülekezet sója, vajjon találunk-e olyan fogalmat, amely ilyen mindent magában foglalóan kifejezi a papné lényegét. Ki a papné? Milyen a papné, milyennek kell lenni a holnap papnéjának? — Azt hiszem nincs találóbb kifejezés rá ennél: a papné a gyülekezet *angyala*.

Kedves leány olvasói a Közlönynek: Katókák, Gabikák, Icukák, Jucikák, Nellikék és mások, akikről nem tudni, hogy vajjon nem egy csendes parochia várományosai-é. most magukkal szeretnék beszélgetni, szeretném kivetíteni lelkemből azokat a sugarakat, amelyeknek segítségével a holnap papnéjának életképét betű-testbe öltöztethetném. Nem azért, mintha az a papné-típus nem volna jó, mely az életben élénk tárul, hanem azért, mert az, a mai világ zürzavaros, kommunista-gázos világában nem elegendő. A holnap papnéjának nem elég jó *háziasszonynak*, gondos, mint *családanyának* lennie, nem elég férje után csak *kapnia* a nagytiszteletű, vagy tisztelendő asszony nevet, hanem neki a saját életével és munkájával ki is kell azt *érdemelni*.

A holnap papnéjának tehát a gyülekezet angyalának kell lenni. Az angyal szó jelentése nagyon elhomályosodott előttünk. Mi egy szellemi, elvont valamire gondolunk, ha angyalokról beszélünk, pedig az angyaloknak ma is, mint voltak a próféták idejében, a legkézzelfoghatóbb valóságnak kell lenniök, akik nem a vallásos fantázia csodabogarai, hanem a gyülekezetben munkálkodó papné — munkatársai az Istennek. A biblia angyalai úgy szerepelnek, mint az Isten szolgáló munkásai, akikre, — hogy úgy mondjam — Isten az udvari titkait bizza. Az angyalok legbensőbb munkásai az Istennek, akik által az Isten emberek, népek sorsát intézi. A papnénak ilyen élő angyalnak kell lenni, aki nem szellemi valóság, hanem ennek az életnek egy fizikai lény, akinek nem lehet más jellemvonása, mint az, hogy ő az Isten *hűséges szolgáló leánya*. A papné hivatásának ez a megjelölése összeesik a lekipásztori szolgálattal s így a papné az ő *férjének az angyala* első sorban. Ifjú lelkemnek nincs más vágya a lekipásztori szolgálat mellett, mint találni egy ilyen értéket magában hordozó lányra, akinek ez a vonás az ő igazi lényege... Sokat beszélgettem erről a problémáról lányokkal, de még alig találtam egyet-kettőt, akinek lelkében ott élt volna az a szunnyadó rügy,

hogy ő papné, a gyülekezet, a lelkipásztor *angyala* akar lenni. Örül, ha theologus udvarol neki, — már még az első évest is komolyan tudja venni, — de arra talán nem gondol soha, hogy milyen papné lesz belőle, hogy milyen papnénak kell neki lennie. Tehát az első lényeges dolog a holnap papnéja ideáljánál, hogy már *ma készüljön* erre a hivatásra. Amint a lelkipásztortól, a theológiára lépő ifjútól elvárják, hogy hivatását isteni küldetésnek lássa, úgy a holnap papnéjának is meg kell látni azt, hogy nem egy jó parthienak kell lenni az ő férjével levő házassági közösségének, hanem *életlhivatásnak*. Épen ezért a holnap papnéjának szeretnie kell férje hivatását. Nincs száználma-sabb dolog, mint az, hogy a tiszteletes asszonynak nem tetszik az ő férje munkaköre, ha rosszul esik neki, hogy az „irodába“, mely falun sokszor nem külön helyisége a parochiának, hanem egyike a lakószobáknak, bemennek a „csizmás parasztok“ s besározzák a szőnyeget... Nincs száználomra méltóbb dolog, mint mikor a tiszteletes asszony „szégyelli“ a férje foglalkozását a jegyzőné, az orvosné előtt. Ezek jelentéktelen dolgok, de feltétlenül próbakövei a papné hivatás-szeretetének.

Azonban ne feledjük el a legelső ideál vonását a holnap papnéjának, hogy ő a férje angyala. Ez a vonás, hogy a papné a gyülekezet angyala, elsősorban ezt kívánja meg, mert a gyülekezet feje, hogy így mondjam első embere, a pap. Mi legyen ezen a ponton a pap élethivatása? Ott legyen állandóan azon a munkaterületen, ahol a férje dolgozik. Különösen két munkaterületet látok, ahonnan a papné nem maradhat el: *a templom és a vasárnapi iskola*. Azt hiszem, hogy nincs természetesebb dolog, mint az, hogy ha valakinek részt kell vennie a gyülekezeti istentiszteleten, akkor ez a papné. Falun legtöbb helyen a papnénak külön helye van (ez a legtöbb harag előidézője a falusi intelligencia között), amely kiválik a többi székek közül. Ott van a legelső sorban. Mintha már ez is jelölné, hogy a gyülekezet asszonyai között neki kellene a legelsőnek lenni az istentiszteleten, de ha ezt nem is jelöli, feltétlenül meg kell lenni, hogy a papnénak soha sem szabad hiányozni a templomból. A multkorában olvastam egyik pap tollából, hogy népünket a kommunizmus és szocializmus veszedelmétől egyedül a templomban, az istentiszteletek sűrű látogatottságával őrizhetjük meg. Nos, hát ez magában foglalja, hogy legelőször a pap a maga családját és pedig elsősorban a feleségét lássa a templomban. Hogy némely faluban oly kevés a templomlátogatók száma, vajjon nem azért van, mert a papné széke csak úrvacsoraosztás alkalmával nem üres (?) Csak egy kis megtörtént eseményt mondok itt el. Egyik faluban vasárnap a templomba nem járókat ostorozta a nagytiszteletű úr. Istentisztelet után „a falu bölcse“ a „tisztelendő“ úr elé áll: „Tisztelendő uram, hát ha olyan jó a templomba járni, ha úgy tetszik szidni, akik a templomba nem gyűnnek, hát akkor miért nem tetszik elhozni a tisztelendő asszonyt is“.

A híveink templomba nem vágyódásának kétségtelenül egyik legnagyobb oka, hogy a gyülekezet angyala sem jelenik meg ott, csak ünnepélyes alkalomkor — csak úgy néha — luksusból. Nem

akarak bús Jeremiás lenni, csak a holnap papnéinak szeretném szívébe égetni, hogy szeressék a templomot, szeressék azt a munkamezőt, ahol az ő férjüknek meg kell harcolni — s csak itt lehet legjobban megharcolni — a vallásos világnézet nehéz harcát az ijesztően fenyegető, család, egyház, erkölcs épületeit leromboló kommunizmussal szemben. Szeressék különösen most, mikor a legtöbb templom kong az ürességtől (egyik helyen nyáron az ezren felüli létszámból 70—80 lélek vett úrvacsorát), hátha akadnak hívek, akik példájukon felbuzdulva, szintén elmennek a templomba. Sokszor nem a kórhelykedés, az erkölcstelenség az oka a hívek templomkerülésének, hanem annak a rossz szokásnak a látása, hogy a tiszteletes asszony sincs ott, pedig ő a templom szomszédságában lakik.

Dehát lányoknak írok, talán azoknak, akik papnék lesznek, akik egykor felclősek lesznek azért, ha X, Y néni, lény vagy fiatal asszony elmarad a templomból, éppen azért szeretném nekik megmondani, vigyázzanak, nehogy ők legyenek a templomkerülés, a templomba nem járás botránykövei. Lányoknak írok, akik csak lesznek papnék, ha az Isten erre választotta el őket, s érezzék meg talán e sorok olvasásánál az isteni elhívás vonzó erejét, hogy már a „készület” a „várás” idejében hűségés látogatói, ismerős lakói legyenek az Isten hajlékának. Egy papkisasszony életpéldáját szeretném eléjük állítani, akinek példája eddigi tapasztalatomban, sajnos, még egyedülálló, hogy nincs egyetlen egy vasárnap délelőtti, délutáni, sőt több, egyetlen egy reggeli istentisztelet sem, melyen ha odahaza van, részt ne venne. Tehát a holnap papnéjának, mint a gyülekezet angyalának egyik minden időben kamatozásra fordítandó talentumának, a *szorgalmas templomba járásnak* kell lenni. Tudom, hogy nem új pénzeme ez a papné vallásos életének, de egy olyan régi, földbe ástott talentum, melyet az Úr Isten a templomba nem járó tegnap papnéitól elvett s a holnap papnéjának akarja odaadni, — de ha ő sem fogja forgatni, egy egy templomba nem járó asszony vagy férfi személyében odaadja a szociálista, a kommunista, a szekta-agitátorok kezébe s az ő ítéletére fordítja.

A holnap papnéjának második talentuma a vasárnapi iskolában való tanítás szüksége. Egyik legációm alkalmával a nagytiszteletű úr a gyülekezetének hat lánya által rendezett teaestély után így szólt: „Szeretném kedves feleségem arra ránevelni, hogy a jövőben ő vezesse majd a vasárnapi iskolát és a lányok bibliakörét.” Nagyon tetszett és tetszik nekem ez a kijelentés s talán hirtelen ideálmia(?) gondoltam, hogy ilyesfélére én is rá fogom nevelni! Kedves lányolvasóim, akik vágyakoztok tiszteletes esszonyok lenni, nem a nóta szellemében (Harmatos a kukorica levele . . .) hanem III. Mózes 21:9. verse megrendítő parancsa szerint, — előzzék meg a tiszteletes urakat ebben a „ránvelésben” s mint lányok képezzék magukat erre a hivatásra. Hiszen csak akarni kell . . . Hiszen csak el kell menniök a nagytiszteletű úrhoz, vagy talán csak az „édesapának” kell szólni, hogy a gyülekezetben levő Leány Egyletben, vasárnapi iskolában dolgozni akarnak. Megsugom maguknak, hogy a nőtlen tiszteletes urak szemé-

ben igen-igen nagy talentum egy lánynak ilyen tevékenysége. Különben, ha véleményüket akarják a Közlöny szerkesztőségével vagy a cikkíróival közölni, erről a témáról még egy külön dolgozatot is lehet írni. Most pedig hagyjuk „a holnap papnéját“ pihenni s a következőkben várjuk, hogy nem a *gyakorlati*, hanem a lelki élet terén mi-lyennek kell neki lennie.

A női lelkek barátja.

(Folyt. köv.)

Hirek.

Előfizetési felhívás!

*A cím egyáltalán nem biztató kedves Olvasóm, mert a zsebedbe nyulást kíván. Tudom nagyon jól, hogy százsámra kapod a hasonló felhívásokat s tudom, hogy Te százsámra dobod el azokat. Rettegve gondolok arra, hogy nekem is hasonló lesz a sorsom. Pedig én azt nem érdemlem. Gondolj csak vissza rég, vagy talán alig mult diák-éveidre, s arra, hogy ha el akarsz merengeni ifjuságod fölött — oly jó egy egy régi számomat olvasnod Ha néha-napján, vagy talán többször is mint kellene, reménytelenkedve nézel a jövőbe havonta egyszerűen, ha csak egy pillanatra is felcsillan a szemed az olvasásom közben. Sokat nem ígérhetünk — adni a tudásunk szerinti legjobbat adjuk. Előfizetési árunkat is leszállítottuk, hogy könnyítsük előfizet-
sedet, 3 P-re. Mi pataki diákok 4 P-t fizetünk. Hozd meg kedves Olvasóm ezt a csekély áldozatot, melyért előre is hálás köszönetet mond az*

Ifjúsági Közlöny.

Gáthy Lajos kedves testvérünket, volt kiadóhivatali főnökünket a halábori gyülekezet lelkipásztorává választotta. Isten áldása legyen rajta és gyülekezetén.

Ujszászy Kálmán, theol. akadémiánk új professzora szept. 16 án tartotta meg bevezető előadását „A filozófia karaktere“ címen. Előadása tudományos értéke mellett mély vallásosságáról tett bizonyosság volt. Adja Isten, hogy a kedves, ifjú professzorban rejlő ígéretek kibontakozása lelkeket ragadjon magával a legfőbb Bölcsesség felé. Legyen működése hosszantartó és áldásos.

Csöndes nap. Theol. akadémiánkon az újonnan felvett növendékek

akadémiai polgárokká való ünne-
pélyes felavatása szept. 15-én tör-
tént. Az ünnepélyen dr. **Mátyás**
Ernö ak. h. igazgató professzor
emelkedett hangú beszédében éles
színekkel vázolta a sötét jelent,
mint Isten ítéletét és rámutatott
arra a magasztos, de nehéz szol-
gálatra, melyet a feiavatandó ifjak
vállaltak. Az egyetlen kivezető út
a jelen szomorúságából a hit és
szeretet lesz. A theologia nem
lehet más a tudomány öncélú
művelése és az egyház érdekei
védelme mellett, mint a hit és
szeretet műhelye A beszéd el-
hangzása után minden ifjú arcán
ott ült az elszánás bizonyossága
a Krisztus ügyéért. Ezután dr.

Zsivos József ak. professzor prófétai prédikációját hallgatták végig megilletődéssel a jelenlevők. *Marton* János ak. professzor gyakorlati utasításokat nyújtott, melyekben az ifjak iránt érzett nagy szeretete jutott kifejezésre. Este ismerkedési estély volt a Mudránytápiintézetben, ahová váratlanul érkezett meg dr. *Vasady* Béla ak. igazgató amerikai újtjáról. Az ifjúság kitörő tapsviharral fogadta. Az estélyen dr. *Mátyás* Ernő beszélt a theologus ifjú hivatásáról. Azután szavatok és tréfás felolvasások következtek. — *Tóth* Ferenc és *Simon* József IV. é. theologusok külföldi útjukról tartottak beszámolót. Az estélyt *Nagy* Árpád IV. th. biblia magyarázata és imája zárta be.

Az Erdélyi János Önképzőkör
1931 szept. 11 én tartott alakuló gyűlésén a múlt év végén megválasztott ifjúsági elnök: Nagy István elnöklete alatt a következőképen alakította meg tisztikarát: titkár: Kárász István VIII. oszt. tan., jegyző: Ördögh László VII. oszt. tan., főpénztárnok: Fehér Bénéjmin VIII. oszt. tan., alpénztárnok: Gutper Imre VII. oszt. tan., főkönyvtárnok: Fodor Sándor VIII. oszt. tan., alkönyvtárnokok: Koncz Imre és Sóhajda Mihály VII. oszt. tanulók, segédkönyvtárnok: Labancz Imre VI. oszt. tan., sakk- és ping-pongbizottsági elnök: Bodnár Sándor VIII. oszt. tan., sakk- és ping-pongbizottsági tagok a VIII. osztályból: Keresztyén István, Németh Tibor, a VII. osztályból: Berczik Béla, Szabó Sándor, a VI. osztályból: Dóczy Ferenc, Weinstock Mór.

Hírek a tanítóképző-intézetben.

Megtörténtek a beíratkozások, melyeknek eredményei a következők: Felvettek az I. évfolyamra 36, a II-ba 33, a III-ba 29 a IV-be 25 és az V. évfolyamra 36, összesen 159 növendéket. — A nehéz gazdasági viszonyok miatt előreláthatólag kb. 7 növendék hagyta abba tanulmányai folytatását. — A tanári karban is változás történt, amennyiben a vallástanári tanszékről eltávoztvt Ujszászy Kálmán theologiai tanár helyébe Horkay Barna hitoktató lelkes került. — Azonkívül a testnevelési tanszék betöltésével Szabó József testnevelési tanárt bízták meg. — E hó 12-én alakult meg az intézet „Coménino“ önképzőköre. Tanár-elnök: Varga Gábor. Ifjúsági elnök: Békés László V. é. Főtitkár: Márk László V. é. Titkár: Cserés Miklós IV. é. Főjegyző: Ragályi László V. é. Jegyzők: Békés Imre és Zádori Bertalan IV. é. Ellenőr: Ligai József V. é. Főkönyvtáros: Szabó Gyula V. éves növendékek. Pénztáros: Oláh László V. é.

Az Akad. Ifj. Könyvtár szeretettel kéri olvasóit, hogy a múlt évek folyamán kölcsönzött könyveket behozni szíveskedjenek. (Hétfő és csütörtökön d. u. 3—4 óra között.)

A Sárospataki Főiskola négyszáz éves jubileumi ünnepségének lefolyásáról a jövő számban referálunk.

A napilapok és folyóiratokra vonatkozó újabb miniszteri rendelet folytán *Közlönyünk* csak kétharmadrész terjedelemben jelenhet meg a múlt évben megjelent számok arányában.

Kiadja: a főiskolai Ifjúsági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos III. é. hh.

Czeisler Izidor

divatáruháza

Sárospatak

(a Kossuth Lajos-utcán)

Allandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárúk, illatszerek, pipere, férfi- és női fehérneműk.

MOLNÁR

JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ

SÁROSPATAK

(Rákóczi utcán, a ref. egyház épületében.)

Pontos kiszolgálás

Diákság részére kedvezményes árak.

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U. 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékosztály!!

AZ ORSZAGOS IPAREGYESULET
DISZ ERME

BUDAPESTI CIPESZ IPARTESTULET
KIALLITASAROL I. DIJ.

BUDAPESTI
CIPŐFELSŐRÉSZKÉSZÍTŐ

CIPŐFELSŐRÉSZKÉSZÍTÉS
MUNK. AKKREDITÁCIÓS
BUDAPESTI 1920.

SZAKKIÁLLITÁS
1920

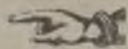
A diákság évek óta felkarolt cipésze

Megrendelésre készít elsőrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Allandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házicipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekben; minden létező színben legjobb minőségű **cipőkrém**, **lack-olaj**, **cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony természetűeknek **belső sarokemelő**; elsőrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindennemű talpbetét-különlegességek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

„Time Is Money“

(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindenféle ékszerek, dísz tárgyak, **valódi ezüst** evőkészletek **kedvező részletfizetéssel feltételek mellett** kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak. Vidékre **választékot** készséggel küldök!! **Varrógépek** és eredeti **Steyer Vaferrád kerékpárok** gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák

legpontosabban eszközöletnek

Dobozy István

Sárospatak,

☞ a Potikaközben. ☞

a diákság felkarolt borbély és fodrászmesterének *modern* műtermében.

40 év óta áll fenn

id. **Szepessy István**
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legkedveltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.